

d'ambulatoris de l'Institut Català de la Salut, pels despatxos cada vegada menys nombrosos dels metges que es dediquen a la pràctica privada, i els dispensaris i centre d'urgències que es troben als hospitals comarcals. A la ciutat de Granollers, hi tenim encara aquelles dues institucions de l'any 30 però llur impacte a la vida econòmica del Vallès és cada vegada més gran. La Policlínica segueix essent una institució privada, però també de caràcter mixt perquè també acull els usuaris de la Seguretat Social. L'Hospital General de Granollers és un dels orgulls dels hospitals de segon nivell de tot Catalunya que si no és la primera indústria de Granollers, ben poc li deu faltar. Des de ja fa bastant de temps, un grup de metges residents es formen com a especialistes en un hospital modern que té unes instal·lacions tècnicament molt avançades. També hi comencen a haver estudiants de les Facultats de Medicina de Barcelona, que vénen a fer pràctiques al costat d'un grup de metges docents que es pren molt seriosament aquella tasca educadora que fa cinquanta anys sols es feia a l'Hospital Clínic i a l'Hospital de Sant Pau de Barcelona. Granollers s'ha convertit, doncs, en un veritable centre mèdic, un veritable nus de la xarxa de segon nivell del sistema català de salut, i aquest segon nivell està ben connectat amb els centres o les ciutats sanitàries de tercer nivell que hi ha a Barcelona, siguin del sector públic o privat.

Mentre frueixo d'aquest viatge imaginari que m'ha permès fer un repàs del sistema sanitari de Granollers de fa cinquanta anys, i que comparo al que he anat visitant tantes vegades en aquesta etapa de la meua gestió com a ensenyant de la medicina en una facultat nord-americana, sento un truc de telèfon i per la màquina de Fax que tinc al meu despatx de Houston m'arriba una informació mèdica que m'envia un col·lega granollerí sobre un conciu-tadà afectat d'una malaltia greu. Qui m'havia de dir quan jo era un vailet que estudiava a les aules dels Escolapis de Granollers, que somniava a poder esdevenir un dia un metge com aquells que ens guarien a pocs passos de la Porxada, que cinquanta anys enrera em trobaria al bell mig d'un centre mèdic d'importància internacional veient i palpant, a més de cinc mil quilòmetres de distància, un granollerí afectat d'una malaltia nova per lluitar contra la qual es necessiten medicaments nous i tècniques quirúrgiques que sols podia imaginar fa ben pocs anys aquell que sabia somniar truites. Heus ací, doncs, com a pocs anys d'acabar el segle XX, sento que formo part de la xarxa sanitària granollerina i converso en català ben entrat a la vesprada d'aquesta ciutat de Texas, com sento formar part de la xarxa sanitària del poble nord-americà quan dono una classe en anglès als meus estudiants o prenc una història d'un malalt que parla no sé quina llengua i que ha vingut a veure'ns al Centre Mèdic de Houston perquè es pensa que en un indret on treballen 55.000 professionals sanitaris es fan miracles de salut o es poden comprar vides noves. Quina desil·lusió! Ni jo ni cap altre dels que treballem ací portem vides a les butxaques ni podem pas parar el procés biològic de les nostres vides que acaben i acabaran sempre en la mort.

De Granollers a Houston. D'una ciutat de potser més de vint segles d'existència a una metròpolis que té poc més de cent anys. Des del peu del Montseny a uns gratacels de ciment armat acaronats per la brisa calenta del golf de Mèxic. Des de la meua taula de treball em poso al dia dels avenços